

ПЛЕНУМ ОЛЕКСАНДРІЙ- СЬКОГО РК ЛКСМУ

Кожен молодий трудівник прагне внести свій вклад у загальнонародну справу успішного виконання планів четвертого року дев'ятої п'ятирічки. Натхненні Зверненням ЦК КПРС до партії, до радянського народу, Постановою ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про розгортання Всесоюзного соціалістичного змагання за збільшення виробництва і заготівель продуктів землеробства і тваринництва в 1974 році» юнаки та дівчата беруть активну участь у патріотичному русі «П'ятиріччя — ударну працю, майстерність і пошук молодих!».

Пленум Олександрійського райкому комсомолу розглянув питання «Про підсумки роботи грудневого (1973 р.) Пленуму ЦК КПРС та завдання комсомольських організацій».

З доповіддю виступив перший секретар райкому ЛКСМУ М. Ягоденко. Доповідач зупинився на здобутках молодих хліборобів, відзначивши серед комсомольсько-молодіжних колективів механізовані ланки по вирощуванню високіх врожаїв кукурудзи, очолювані Віктором Бударним, Віктором Сергієнком, Миколою Кошманом, комсомольсько-молодіжну групу МТФ колгоспу «Росія», де групкомсоргом Валентина Кармазін, доярка Олену Недосвіт, Лідію Десву, Євгенію Мельникевич.

Партія і уряд високо оцінили працю молоді. Минулого року 27 молодих трудівників ланів і ферм району були нагороджені орденами і медалями, а понад 300 юнаків та дівчат відзначені значком ЦК ВЛКСМ «Ударник-73».

Багато цікавих думок і пропозицій щодо поліпшення внутрішньої роботи, організації соціалістичного змагання внесли секретар комсомольської організації радгоспу-технікуму В. Федченко, старша піонервожата Марто-Івановської середньої школи Н. Ланженко, член райкому комсомолу П. Костира та ін. Підкреслювалося про те, що комітети комсомолу колгоспів імені Карла Маркса, імені Шевченка, радгоспу «Шарівський» звертають мало уваги на організацію соціалістичного змагання, а комсомольські організації шкіл, профтехучилищ і радгоспу-технікуму — недостатньо на питання трудового виховання учнів. В деяких організаціях незадовільно працюють штаби, пости та загони «Комсомольського прожектора». Слабо налагоджена робота по використанню резервів виробництва.

Водночас прийнятому рішенню учасники пленуму виявили тверду впевненість, що комсомольці і молодь району віддають усі свої сили на дострокове виконання завдань четвертого року п'ятирічки.

В роботі пленуму взяли участь і виступили другий секретар Олександрійського райкому КП України О. Я. Амуров, секретар обкому комсомолу Л. М. Неруш.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАІВ, ЄДИНАТЕСІ!

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ 9 1939 РОКУ.

Вихідання XV

№ 45 (1807)

2 лютого
1974 року
Ціна 2 коп.

ВИСОКА НАГОРОДА

Серед переможців Всесоюзного соціалістичного змагання за виконання планів третього, вирішального року п'ятирічки визнано і Компаніївський район. Йому присуджено Червоний прапор ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ.

На нараді передовиків сільського господарства, що відбулася днями, високую нагороду партії і уряду вручив компаніївський перший секретар обкому Компартії України М. М. Кобильчак.

Приймаючи нагороду, перший секретар райкому партії В. Д. Бабій щиро подякував за неї і зупинився на завданнях, які належить розв'язати хліборобам у четвертому, визначальному році п'ятирічки.

Учасники наради прийняли звернення до всіх трудівників полів і ферм району — боротися в наступному році за одержання з кожного гектара по 33,4 центнера зернових, 45 — кукурудзи, 255 — цукрових буряків, за 81 центнер м'яса на 100 гектарів угідь і 310 центнерів молока.

М. ДЕСНЯНСЬКА.

ВРУЧЕННЯ ТОВАРИШЕВІ Л. І. БРЕЖНЄВУ ОРДЕНА ХОСЕ МАРТІ

ГАВАНА. Рішенням Революційного уряду Республіки Куба Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв нагороджений Національним орденом Хосе Марті. Цей нагороди удостоюються глави держав і урядів і керівники політичних партій за видатний вклад у справу міжнародної солідарності в боротьбі проти імперіалізму, колоніалізму і неоколоніалізму та в справу зміцнення дружби з Кубинською соціалістичною революцією.

30 січня в Гавані в Палаці Революції відбулося урочисте вручення високої нагороди Леонідові Іллічу Брежнєву.

Під бурхливі, тривалі оплески присутніх Президент Республіки Куба товариш Освальдо Дортікос вручив товаришеві Л. І. Брежнєву орден Хосе Марті. Леоніда Ілліча палко і сердечно поздоровив Фідель Кастро. З промовою-відповіддю виступив Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв.

ГАВАНА. В столиці Республіки Куба 31 січня відбулась урочиста церемонія відкриття школи, якій

присвоєно ім'я Володимира Ілліча Леніна. Для цієї школи споруджено 27 будинків. Вона розрахована на 4,5 тисячі учнів, які перебувають на повному забезпеченні держави.

На мітингу, присвяченому відкриттю школи, виступили палко зустрінуті присутніми Перший секретар Центрального Комітету Компартії Куби, Голова Революційного уряду товариш Фідель Кастро Рус і Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв.

31 січня Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв зустрівся із співробітниками радянського посольства, інших радянських установ, з представниками колективів радянських спеціалістів, які працюють на Кубі. Товариш Л. І. Брежнєв розповів про діяльність Центрального Комітету КПРС по втіленню в життя рішень XXIV з'їзду КПРС.

(ТАРС).

ЗА НАУКОЮ ХЛІБОТВОРЕННЯ

Зима садовить до конспектів і голову колгоспу і рядового механізатора. Це саме той час, коли за гарячими днями у полі настає не менш напружений час у навчанні хліборобської мудрості.

Слідують цій традиції в Світловодському районі. При районному об'єднанні «Сільгосптехніка» зараз працюють чотиримісячні курси трактористів. Тут навчається 71 механізатор, більша половина з них — це молодь. В їх розпорядженні спеціальні кабінети, ос-

нащені унаочненням, майстерні для практичних занять. А в колгоспі імені Котовського в цьому році створені курси комбайнерів. Спочатку тут планували навчити роботи на комбайні всього 15 чоловік. Бажаючи виявилось більше і зараз цю професію освоюють 26 механізаторів.

В. ЛАВРОВ,
робітник.

Дзеркала різних розмірів і, особливо форм — необхідні у нашому побуті. Та далеко не кожному відомо, як зміло, охайно слід працювати на заводі «Червоний дзеркальщик», де провадяться всі операції по обробці скла. Комсомолка Віра СТАРОСЕЛЬЦЕВА, мийщиця скла на цьому підприємстві, носить почесне звання ударника комуністичної праці не дарма. План третього року п'ятирічки вона виконала до 21 грудня. На четвертий, визначальний Віра взяла підвищені соціалістичні зобов'язання і денні норми виконує на 120—125 процентів. Товариші виявили їй високе довіря, обравши депутатом районної Ради Ленінського району міста Кіровограда.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

ПИТОМА ВАГА МОЛОДИХ

Соціалістичні зобов'язання комсомольсько-молодіжної тракторної

бригади колгоспу імені Шевченка Новоукраїнського району

Наша комсомольсько-молодіжна бригада з хорошими результатами завершила 1973 рік. Нині ми обговорили Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу, Постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС та ЦК ВЛКСМ «Про розгортання Всесоюзного соціалістичного змагання серед працівників сільського господарства за збільшення виробництва і заготівель продуктів землеробства і тваринництва в 1974 році». Почесний обов'язок кожного з нас — примножити успіхи, невпинно долати нові рубежі.

Идучи назустріч XXII з'їздові ЛКСМУ України, XVII з'їзду ВЛКСМ та 50-річчю з дня присвоєння комсомолу імені В. І. Лені-

на, вирішили взяти такі соціалістичні зобов'язання:

— виростити на площі 1059 гектарів на круг по 32 центнери зернових, в тому числі по 30 центнерів озимої пшениці (743 гектари), по 50 центнерів кукурудзи (на 246 гектарах);

— виростити по 280 центнерів цукрових буряків (на 145 гектарах), по 20 центнерів соняшника (на 213 гектарах), по 250 центнерів кукурудзи на силос (на 117 гектарах); — щоб успішно виконати ці зобов'язання, виробимо 25730 гектарів умовної оранки, довівши середньорічний виробіток на сталонний трактор до 1800 гектарів. Довести собівартість одного гектара умовної оранки до 4,08 карбованця;

— зекономимо 20400 кілограмів пального;

борючись за високу культуру землеробства, повсякчас впроваджуватимемо передові методи роботи, зміни норми виконуватимемо не менш, ніж на 110 процентів;

— знизимо собівартість продукції проти планової на 5 процентів.

Щоб одержати високий врожай, члени бригади восени провели глибоку оранку ґрунтів, на кожен гектар висіли по 15—20 центнерів органічних добрив та по 3 центнери мінеральних. Провели снігозатримання, нині підживлюємо посіви озимини. Один раз на тиждень відвідуємо агрозаяття, ланкові ланок по вирощуванню кукурудзи підвищили свої знання на обласному семінарі.

Викликаємо на змагання комсомольсько-молодіжну тракторну бригаду колгоспу «Дружба» нашого району.

Зобов'язання обговорені і затверджені на бригадних зборах.

РЕЙД «МК»

ІНІ комсомольці і молодь Новоархангельського району обговорюють Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу, Постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про Всесоюзне соціалістичне змагання працівників сільського господарства за збільшення виробництва і заготівель продуктів землеробства і тваринництва в 1974 році».

Саме в ці дні у районі з ініціативою виступили молоді хлібороби колгоспу імені Енгельса. Вони зобов'язалися протягом двох місяців вивезти на поля 16 тисяч тонн органічних добрив, закликали молодь господарства створювати комсомольсько-молодіжні механізовані ланки по вивезенню місцевих добрив.

Бюро Новоархангельського райкому комсомолу схвалило почин і оголосило молодіжний двомісячник по вивезенню місцевих добрив на поля.

Комсомольці і молодь більшості господарств вже обговорили звернення молодих механізаторів колгоспу імені Енгельса, створюють такі комсомольсько-молодіжні колективи. Не залежується гній на МТФ колгоспів імені Леніна та імені Кірова. Тут вже такі ланки функціонують. Створюються вони в колгоспах «Україна»,

«Червона комуна», «Шлях до комунізму», імені Литвинова, імені Калініна та інших.

Відчувається, що молоді хлібороби району закладають міцний фундамент урожаю визначального року п'ятирічки, надають великого значення вирощуванню кукурудзи. Не лишень непомітним тут почин механізатора колгоспу імені Тельмана Компанієвського району І. В. Ключова — «сто на сто» (І. В. Ключов вирощує ланішнього року сам виростити на кожному із ста гектарів посіву кукурудзи по сто і більше центнерів зерна).

Кі Ж передумови вирощення високих врожаїв качинистої в колгоспі імені Леніна, де цей рух підтримала ланкава — комсомолка Валентина Боровик?

З нею ми розмовляли саме того дня, як її ланка закінчила снігозатримання на своїй ділянці. Передавши снігозгориювач Володимирів Шостак, Валя запросила оглянути техніку. Пунктирна сівалка вже обладнана пристроями для внесення мінеральних добрив, два культиватори стоять на лінійці готовності поряд із відремонтowanими зчипками та іншим ґрунтообробним знаряддям.

— Попередники під кукурудзу не

погані, — розповідала Валентина про те, що зроблено для майбутнього врожаю. — озима пшениця, цукрові буряки. З осені провели глибоку оранку на двадцять вісім — тридцять сантиметрів з одноорозовим внесенням органічних — по двадцять тонн, ти суміші мінеральних добрив — по чотири — п'ять центнерів на гектар. Сьогодні ось закінчили проводити снігозатримання. Володимир Шостак та Григорій Короленко закінчили розорювати сніг у рядки. На всій площі плануємо під першу культуру внести у ґрунт по десять —

дванадцять тонн перегною; під весняну — по два центнери аміачної поди, а при сіббі в рядки — по два з половиною центнери мінеральних добрив на гектар.

Валентина — механізатор першого класу, член її ланки Іван Томак має перший клас, Григорій Короленко, Георгій Кокіт, Микола Томак, Микола Крилов — другий, Микола Кожухар та Володимир Шостак — треті.

Справжня зима нарешті завітала на польовий стан тракторної бригади колгоспу імені Кірова. Довкола товсте снігове хутро рівно вкрило поля, кучугури оточили дерева. А на польовому стані порушують цю тишу часті удари молотів, шипіння електрозварювальних апаратів, скрегіт металу під гайковими ключами. Словом, гаряча пора тут.

Рейдову бригаду, передусім, цікавив настрій в колективі комсомольсько-молодіжної механізованої ланки. Створена вперше в колгоспі,

строений достойно витримати нелегке суперництво.

— Ще в середині грудня відбулася міжбригадна взаємоперевірка стану ремонту техніки, — розповів ланковий комсомольсько-молодіжної ланки Василь Бовкун. — Ми до цього часу вже поставили на лінійку готовності всі кукурудзяні сівалки. І важкі машини майже всі на ходу: із двадцяти тракторів бригади тільки три ще ремонтуються. До березня і їх поладимо.

Рейдова бригада: Г. ЛЮБИВА — агроном по захисту рослин районного управління сільського господарства, М. ПРЯДКО — секретар комсомольської організації колгоспу імені Енгельса, В. УХАН — колгоспник колгоспу ім. Леніна, О. БАСЕНКО, Ю. ЛІВАШНИКОВ — спецкори «Молодого комунара».

Василь тільки не сказав, що цього разу хлопці з його ланки відремонтували сівалки на місяць раніше, ніж в минулому році.

Днями ланковий повернувся з короткочасних курсів кукурудзіводів області. Про все нове з технології вирощування качинистої він розповів у бригаді на заняттях підвищення кваліфікації.

Кожен робочий день молодих кукурудзіводів — це ділова турбота про долю майбутнього врожаю. На всіх площах провели снігозатримання. Ще з осені під кукурудзу вносили по 20 тонн органічних добрив на кожен гектар. І зараз від п'яти до восьми ходок роблять трактори по маршруту ферма — поле. Всього для нового врожаю члени тракторної бригади заготовили 17542 тонн органічних добрив при плані 12070 тонн.

Настрій у комсомольсько-молодіжних механізованих ланках у ці дні — наступальний, діловий. Таке враження залишилося в членів рейдової бригади після відвідин кількох господарств. Скрізь, як показала перевірка, первинні комсомольські організації серйозно підійшли до комплектації комсомольсько-молодіжних колективів по вирощуванню високих урожаїв кукурудзи. Шкода лише, що кілька минулорічних ланок розпалося. І хоча з'явилися дві нові — зменшення кількості таких колективів у районі запишається фактом

МОЛОДІЖНА — ТАКУ НАЗВУ МАЄ НОВА ВУЛИЦЯ У СУБОТЦЯХ ЗНАМ'ЯНСЬКОГО РАЙОНУ.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

НА КНИЖКОВУ ПОЛІЦЮ

До магазину № 10 обліктотторгу надійшли нові видання: «Ваш вихід». II випуск. Розповідь про молодіжні митці України. «Молодь», 1973; Ю. Буряковський, «Люди, я люблю вас...». Повість про Юліуса Фучика. К., «Дніпро», 1973; Дичев Стефан, «Шлях до Софії». Історичний роман. К., «Дніпро», 1973; Л. І. Родіменко, «Твої Вітчизно, сини». Політвидав України, 1974; П. Славинський, «Переможені горизонти». Роман. Львів, «Камінь», 1974; В. Собко, «Лихобор». Роман. К., «Дніпро», 1973; Г. Шатунов, «З комсомольським квитком». М., Видавництво ДТСААФ, 1974.

Магазин висилає книги накладною оплатою.

Т. САЛАМАТКІНА,
зав. магазином № 10.

м. Кіровоград.

КОМСОМОЛ — СІЛЬСЬКІ ШКОЛІ

А ВИПАДОК — ЗАКОНОМІРНИЙ

ЛИСТ був тривожним. У школі під час уроків почали діти — першокласники. Автор у трагічних тонах описував нещастя, вказував на черствість вчителів, перепорядність директора. Прізвиська свого він не вказав, проте підпис «Батьки» повністю відповідав тону стурбованості.

Того ж дня ми виїхали до села Миколаївські Сади Кіровоградського району, де трапилася «подія». Не потрібно було багато часу, щоб встановити: автору листа в певній мірі зрадило відчуття міри. Справді, надзвичайна подія в місцевій восьмирічці трапилася. Під час уроку несподівано зруйнувався димовід, чад став наповнювати коридор. Учителі помітили загрозу тільки під час перерви, коли прочинили двері з класів. Дітей перевели в приміщення із свіжим повітрям, але найменші — першокласники — гірше перенесли «свакуацію» — кілька з них були вражені.

— Нічого загрозового не трапилось, — пояснює сільський фельдшер О. Ф. Іванова. — Насамперед, завдячуючи правильним діям рчителів. Вони ізолювали дітей, провітрили приміщення, одразу ж викликали нас, медиків. І хоча здоров'ю учнів нічого не загрожувало, ми вжили профілактичних заходів і незабаром малюки почували себе добре.

Зараз історія ця забувається, димовід у школі відремонтовано, діти продовжують навчання. На перший погляд все ніби налагодилось. Можна було б списати листа до архіву, тим більше, що з'ясувати до кінця претензії автора, немає змоги — свого прізвища він не назвав. Можна було б поступити інакше: звинуватити господарів закладу у тому, що нехвилю підготували систему опалення до зими, закинути докір пожежникам, які не здійснюють належного контролю, покритикувати комісію, що неухважно перевірила готовність школи до нового навчального року. Все це було б суттєво, але не вичерпно. Бо ж були на все причини й інші, не менш вагомі.

ВОСЬМИРІЧНА школа в Миколаївських Садах міститься в старому приміщенні. Логіка тих, хто вручив дітям ключі від приміщення, була проста — перебувайте тут, а найближчим часом ми збудуємо вам нову, типову школу.

З того часу й потяглося у восьмирічці двоєсте життя. З одного боку всі з надією поглядали навкруги, чи не закладається де-небудь фундамент обіцяної новобудови, а з іншого — велася постійна боротьба (іншо:

го слова годі підібрати) за нормальні умови навчання. І найперше: за пристойний дах над головою — старий бо мав більше дірок, аніж щільних місць.

У восьмирічці Миколаївських Садів ходять діти з кількох сіл. Батьки одних працюють у відділку Кіровоградської дослідної станції, інших — у колгоспі імені Боженка. Тож найперше з проханнях допомогти в ремонті учителі й учні звернулися саме сюди. Після тривалих обіймак керівництво відділку дослідної станції все ж виділило минулого року деякі матеріали на покриття. У колгоспі імені Боженка допомогти чимось відмовилися навідріз. Аргументи тут прості — відстань від школи до контори відділку станції значно коротша, аніж до правління колгоспу. Отже, на думку голови колгоспу М. Т. Рубана, всі проблеми мають вирішуватися там. Тільки після тривалих перипетій, керівництво господарства виділило частину будівельних матеріалів.

Таке ставлення призвело до того, що ремонт школи затягнувся до останніх днів серпня і його довелося закінчувати в аварійному порядку. За безліччю інших проблем лагодження системи опалення відсунулося на другий план.

Все ж, напередодні навчального року, про опалення почали говорити знову. Печі — старі, кладка — ненадійна. І вирішили: замість того, щоб робити їм капітальний ремонт, провести опалення парове. Умови для цього були, домовилися й з майстрами. Затримка сталася лише із секціями батарей, які пообіцяли вписати у відділі народної освіти. Проте отримали в Миколаївських Садах тільки обіцянки. А печі не витримали випробування часом.

Ось так і трапилось, що в неприємній події вини поділили між собою не тільки вчителі школи. Проте й зараз відмахуються від потреб восьмирічки в колгоспі імені Боженка. І до сьогодні зволікають із будівництвом закладу у відділку Кіровоградської дослідної станції. Ще не забезпечив школу батареями відділ народної освіти.

А ЯК ЖЕ поведеться в цій ситуації шефи? Адже повинні вони бути в учнів. Справді, шефи є. Як повідомив нас секре-

тар Кіровоградського РК ЛКСМУ Володимир Бабич, над восьмирічкою в Миколаївських Садах беруть шефство комсомольці дослідної станції. От тільки в школі про них ніхто не знає — ні вчителі, ні учні. Хоча кабінет секретаря комсомольської організації відділку зовсім поряд з класами — через стіну.

Напевне, надто надійно відгороджує та стіна комсомольського ватажка від сусідів. Іншаке б кинулися у вічі й о.у і недостатня наочність під час уроків, і відсутність Ленінської й піонерської кімнат. Та й куди не глянь — скрізь відчувається потреба в допомозі.

Можливо, нікому допомогти? Але ж на обліку в первинній організації дослідної станції налічується понад 50 комсомольців. Більшість із них могли б прийти у школу законовими вождями. Можливо, немає в цьому потреби? Справляється самі вчителі? При всій несприятливості такого питання, воно абсурдне. У школі гостро потребують допомоги. Тут штатним розписом не передбачено ні організатора позакласної роботи, ні завідуючого господарською частиною. Усі проблеми мають вирішувати 12 працівників персоналу. А проблем, як бачимо, немало.

Дивну позицію обрали і працівники райкому комсомолу, які не звертають на восьмирічку ніякої уваги, звели шефство над школою до паперової писанини. Можливо, для здійснення їх рішень все-таки не вистає людських ресурсів? Але ж поряд — промисловий Кіровоград, численні комсомольські організації якого давно вже беруть шефство над сільськими школами. Чому б не звернутися за допомогою до них? Тоді, напевне, швидше збудувалося б нове приміщення школи, з'явилася б поза наочність, частіше відбувалися б у класах цікаві вечори, диспути, вікторини. Потрібна тільки увага справжня, а не формальна. А її поки що не видно.

О. РАКІН,
спецкор «Молодого комунара»,
Кіровоградський район.

КІНОПАНОРАМА

ПРЕМ'ЄРИ ЛЮТОГО

...Літак західної авіакомпанії зазнав катастрофи. Диктори радіо і телебачення сповістили світ, що серед пасажирів був і відомий учений доктор Мартін Івенс, який працював над проблемою продовження людського життя. Але Івенс і ще декілька пасажирів врятувались і почули голос:

— Люди Землі! Будьте добрими і щасливими. Ми не бажаємо вам зла. Ми прийшли з миром. Ми прилетіли з далекої планети...

Глядач повинен зрозуміти свою особисту відповідальність за хід земного життя, за мир і прогрес — такий основний мотив фантастичного фільму «Мовчання доктора Івенса», створеного на кіностудії «Мосфільм» режисером — постановником Б. Метальниковим (він же автор сценарію). Головні роль виконує народний артист СРСР Сергій Бондарчук.

На найстарішому сталеливарному заводі країни — Іжорському — драматург І. Дворецький написав для кіно сценарій «Інженер» — розповідь про сучасне виробниче підприємство, про молодого інженера, начальника всього цеху, про боротьбу нового з старим. Його було поставлено на сцені під назвою «Стороння людина».

І ось тепер на «Ленфільмі» за цим сценарієм режисер В. Соколов поставив нову стрічку «Тут наш дім». В ролі головного героя знімався популярний кіноактор В. Заманський.

Ця ж студія пропонує глядачам музичну кінокомедію «А ВИ КОХАЛИ КОЛИ НЕ ВУДЬ?»

В лютому глядачі румунського фільму «Втрачені мільйони» знову зустрінуться з міліцейською бригадою на чолі з капітаном Панаїтом, героєм картини «Заплутані сліди»; подивляться картину чехословацької кіностудії «Баррандов» «Принц Баян», поставлену за мотивами казки Божени Немцовой та інші кінофільми.

О. БОРОВИК,
працівник обласної контори по прокату кінофільмів.

СВЯТА, ОБРЯДИ. ЧИТАЧ ПРОДОВЖУЄ РОЗМОВУ

ПРОЦЕС формування нової безрелігійної обрядовості не можна ні спалити, ні прискорити. Він народжений бурхливим плином нашого життя, визначається його розвитком. В нас встановилися свої свята, з'явилися багато обрядів та ритуалів, яких не знали раніше.

Тому треба дуже старанно все зважувати і аналізувати, роз'яснювати молоді, що хороше, а що ні, підтримувати і пропагувати тільки хороше.

Якось в неділю я був в одному селі. В той час реєструвалися дві пари. Перша пара йшла через греблю, супроводжувана оркестром, дружки співали гарних обрядових пісень. Все було витримано, урочисто, голова виконкому сільської Ради виголосив напутню промову, молодих щиро вітали. Тільки вони почали виходити з приміщення, як тут на площі з протилежного кінця села з'явився другий весільний кортеж. Ці жили на далекому кутку і приїхали на увітчанніх авто. Передня машина, в якій їхали молодята, eskortувалася мотоциклістами, пов'язаними через плече барвистими стрічками. Яскраве пам'ятне видовище! Було багато квітів, музики, пісень, веселощів.

Але що таке? Одна пара виходить з сільради, друга прямує туди. Під аркою вхідною їм якраз зустрілися. Молодята вчилися в одній школі, працюють в одному колгоспі, дружать з дитинства, добре знають одне одного. Та і супроводжують їх вірні друзі, рідня. Здається, в такий радісний день тільки б привітати одне одного, обмінятися дружніми потисками рук, сказати слова привіту. Так ні. Якраз в той час, коли обом парам належало зустрітися, якісь розбиті свашки вихопили чорні покривала і накиннули їх на наречених. Так і розминулися пари, не глянувши одна на другу, пройшли всі, повіхали голови, як вороги, не обмінявшись жодним словом, не зронивши навіть усмішки. Виявляється, в старе забобонне повір'я, за яким твердяться, що молодим у день весілля гріх зустрічатися з іншими молодими, а якщо і випадатиме така зустріч, то треба наречених прикрити чорним, аби ніхто не «зурочив».

Старий і поганий забобон! Проте ханжуваті свашки вміло використали його, щоб зіпсувати радість щасливого дня, вони провели свою роботу, все передбачили, і ніхто цьому не протидівав. Так з'явилася ложка дьогтю в бочці меду, старе, заскорузле проліз-

УРОЧИСТО ЧИ
ЛИШЕ ВЕСЕЛО?

до крізь шпаринку до нашого світлого чудового обряду і заявило про себе. А там же, на тих весіллях, було чимало комсомольців, та і старші товариші не здогадалися застерегти молодь.

Иноді навіть не помічаємо, як старе хижими п'явками присмоктується до нових обрядів. В багатьох загсах уже виробився красивий ритуал реєстрації шлюбу. Молоді підходять до столу по килимовій доріжці, стають на вишиваний рушник, їм вручають золоті обручки, вітають хлібом-сіллю... Старі гарні традиції тут набувають нового значення і звучання. Проте і тут не завжди обходиться без тієї ж ложки дьогтю. В деяких загсах вся ця урочиста церемонія чомусь обов'язково закінчується розливом шампанського. В урядовій установі мов би благословляється вишківка. А хіба це головне? Хіба не можна зусилля скерувати на щось змістовніше? Або ще таке. Закінчується реєстрація шлюбу, і зразу звучить музика — «Вальс для молодих». Там же, в загсі, молодий з молододоу, тепер уже чоловік з дружиною, повинні відтопатити танок. Це, прийняти, не зовсім серйозна вгадка, для цього танцю на весіллі ще знайдеться місце, а в урочисті хвилини потрібно, нам здається, серйозніших дій і серйозніших слів.

Дбайливе ставлення до старих обрядово-святкових надбань і цінністне потребує вдумливого осмислення кожної деталі з поглядом сучасної нашої моралі, сучасних досягнень культури, нашого життя. Не можна старі і віджилає, трошки підлаштовувати, просушувати, як знахідки. Треба, щоб кожний, навіть найменша деталь підкреслювала глибокий зміст події, найповніше виражала її сутність і соціальну суть.

Красиво в нас тепер вириваються призовники до армії — вихваляються друзі, родичі, звучать бадьорі пісні, музика, лунають хороші напутні слова. І дуже красиво, символічно, коли мати передає сина вишиваним рушником в дорогу. Але стає прикро, коли юрба п'яних тягнеться за призовником з дикими вигуками, не зовсім пристойними вихватками та піснями. «Традиція, — кажуть, — нічого не поробить». Отут, нам здається, якраз і є що робити комсомольським працівникам, культармійцям, вихователям молоді. Нові обряди, нове до них ставлення треба настійно пропагувати, добиватися їх популяризації. Де ми не наступам, там впливають темні сили минулого і своїми відсталими поглядами стають порадиниками. Наше завдання — не поступитись їм місцем.

ТУТ сама собою напрошується розмова про пошбну літературу. Ой, мало, дуже ж мало видається в нас книжок, в яких можна було б знайти цікаві поради про обряди та ритуали. Як? Що? Коли? — на ці питання молодь не завжди знаходить відповідь в літературі, і тоді порадиниками стають бабки. Я не хочу образити старих, не хочу сказати, щоб їх не слухала молодь, поради їхні завжди цінні, їх життєвий досвід завжди знадобиться, його треба шанувати, використовувати. Але брати тільки хороше, значиме. Старі часто нарікають: «От у наші часи!» Важливо, справді дещо збіділи зараз окремі обряди. Мало в нас сучасних коладок і щедрівок, молодь просто не завжди знає їх — гарні обрядові весільні пісні. Ось цього і треба вчитися, переймати і множити хороші традиції.

О. МОТОРНИЙ,
член Спілки письменників УРСР.

До 70-річчя від дня народження В. П. Чкалова

ГОРДИЙ
СОКІЛ

ВІД ЛЕГЕНДАРНОГО «АНТ-25» ДО «ВОСТОКА»

«Я буду літати до тих пір, поки рука може тримати штурвал керування літаком, а очі бачать землю».

Ці чкаловські слова були на вустах тисяч радянських льотчиків у роки Великої Вітчизняної війни. Чкалов приніс світову славу зорям крилам нашої Батьківщини. Пам'ять про народного героя — льотчика Валерія Чкалова не померкне у віках.

Але нашому молодому поколінню дорогої він і тим, що був героєм нашого часу у найширшому розумінні цього слова.

Крім мужності, безмежної сміливості, відданості своїй Вітчизні він виявляв й інші найкращі якості радянської людини — вірний друг, що не терпить лицемірства, ніжний чоловік, турботливий батько. Невтомний оратор, пристрасний любитель мистецтва, перший фізкультурник, затійник. Загальна народна симпатія...

З кого брати життя? З Валерія Чкалова!..

схильний був міряти на свій аршин. А він був вище від них на голову.

М. ГРОМОВ,
Герой Радянського Союзу.

Те, що критики, а часом і друзі Чкалова, і навіть він сам називали «псаїтряним хуліганством», багато в чому було розвідкою, пошуком, нащупуванням нових можливостей польоту на літаку... В основі його «вольностей» лежала не жадоба сенсації і не прагнення полюскотати собі нерви, а бажання відірватися від стандарту, знайти нові прийоми пілотовання, розширити можливості людини, що здобула крила...

М. ГАЛЛАН,
Герой Радянського Союзу.

За порівняно короткий час В. П. Чкалов випробував десятки систем літаків. В напруженій праці він перевіряв нові вітчизняні літаки і, не боючись «сюрпризів», ставив їх у різноманітні положення, щоб всебічно перевірити літальні якості.

Чкалову доводилося ризикувати. Але це був справжній, тверезий ризик, обережний і холодно-кровоаний. Пілоти знали, якщо машину випробував Чкалов, можна бути впевненим в її надійності. І однією з таких машин був винищувач «ІЛ-16», з яким наші Військово-Повітряні Сили вступили у Велику Вітчизняну війну.

В. КОВЕЛЬНИКОВ,
генерал-майор.

СПРАВЖНЯ ЛЮДИНА

Чкалов народився для справ героїчних. Країна виховала в ньому мрію про подвиг.

Чкалов не мріяв про те, щоб бути пилотом. Він нічого не таїв у собі. Натура по-просту, відкрита. Чкалов віддавав улюбленій справі і улюбленим людям всі багатства свого серця.

Можливо, тому і був він таким талановитим оратором. Люди любили його слухати. В кожному його слові відчувалася ясність, чистий вогонь, що зігрівав усе ество цієї людини. Він був справжнім патріотом. Для блага Батьківщини він був вище від них на голову...

М. ГРОМОВ.

В. П. Чкалов був обраний трудящими Горьківської області і Чувашської Республіки у Верховну Раду СРСР першого скликання.

...Уже на зборах в Пильні Валерій Павлович говорив важко. Десь він

простудився: кашлі, у голосі густий хрип...

Нам сказали, що до Чебоксар ніяких мітингів не буде. Але на околиці Цивільська Чкалова чекало понад півтисячі колгоспників і службовців. Чкалов знову виголосив промову.

Він у палаті, без шапки. Холодний морозний вітер тріпоче його русе волосся. Я нахилився до нього.

— Валерій, надійте ковту. Ти ж зовсім зляжеш!

— Я говорю з народом! — Він зле підвівся на мене...

Л. КУДРЕВАТИХ,
радянський працівник.

«БУДУ ТВОІМ ДРУГОМ ДО КІНЦЯ...»

«Облетів навколо куляки...». Цю мрію він виконав після свого перельоту у США через Північний полюс.

Тоді норвезькі газети називали експедицію перельоту — Чкалова, Бандукова, Великова — «учасниками запаморочливого підприємства у світі». Про Чкалова французькі говорили, що він «безстрашний шеф-пілот Радянського авіаона». Сам Валерій Павлович, під час поїздки в Америку, у клубі дослідників розпався на унікальному глибокі, де накреслені лінії маршрутів і автографи Фрітца Нансена, Руала Амундсена... Але не про це хочеться мені згадати. Я хочу поділитися спогадами про ранній період життя Чкалова, про нашу сумісну молодість...

Валерій, по суті своїй, був діркою і дуже ніжною людиною. Він дуже любив сім'ю... Слово «мати» було для нього священним. Він втратив матір в шестилітньому віці, і теж рано оприголювався.

Пам'ятаю весняний похмурий день. Майже по-літньому гріло лінгградське сонце... Ми з Валерієм пішли на Серафимське кладовище, де похована моя мати. Постоявши деякий час над дорогою мені могилою, Валерій раптом тихо сказав:

— Лелік, обіцяю тобі ніколи не кридити тебе, любити тебе і бути твоїм другом до кінця днів моїх.

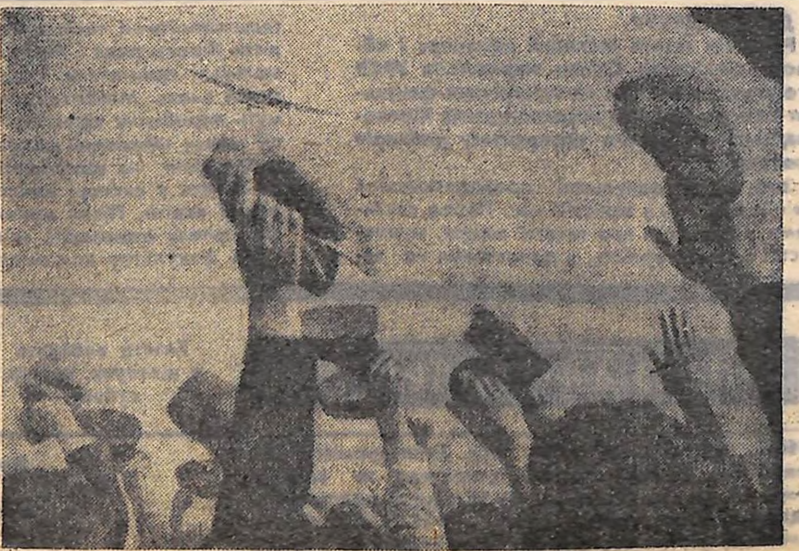
Побачивши на моєму обличчі сльозу, Валерій ніжно витер її, подивився мені у очі, взяв мене за плечі, і ми, ні слова не кажучи більше, пішли...

Ольга ЧКАЛОВА дружина.

«І-го я був думкою з тобою та Ігорем... Згадував твоє обличчя в той день, коли був у тебе в палаті. Твоє обличчя говорило про перенесеного тобою. І в той же час на ньому було написано неповажливості, хороше почуття материнства... А як я був у той день радісний, щасливий, мені хотілось кричати, співати, носити тебе на руках. Ти дала мені те, чим я живу зараз, і моя життя стало якимсь хорошим дорогим. Ти і син — ось моя життя, ось моя повітря і світло...»

Валерій ЧКАЛОВ.

З листа до дружини. Бряньск.
Зима 1928 року.

О. ЖУКОВ,

колишній старший інструктор

Валерій Павлович добре знав свої можливості і повністю використовував їх у польотах. Іноді, спостерігаючи за його польотом на дослідній машині, було боляко і за нього і за машину.

Я якось спитала його:

— Ну, для чого ви, Валерію Павловичу, робите такі ризиковані речі?

Він відповів:

— У мене реакція швидше від будь-якої надшвидкої еволюції.

І дійсно, він діяв це багатьма і багатьма чудесними польотами. Він робив те, що середнім людям здавалось безумством. Для нього це було нормальною працею і стопроцентним використанням своїх потужностей, говорив технічною мовою...

З. ЖУРБІНА,

колишній ведучий інженер

...І цю властивість треба було в ньому цінувати і вміти цілеспрямовано спрямувати. Для такої людини потрібно було знайти таке завдання, поставити перед ним таку мету, які дали б йому можливість розкрити на всю широчину свої прекрасні здібності.

В ті роки не виявилось біля нього людей, які могли б оцінити його до-стоїнства по-справжньому. Багато хто

ЗАРАЗ, коли наші вулиці буквально заповнені автобусами, тролейбусами, таксі, може здатися, що проблеми пішохода, як такої, не існує. Можливо, Бо, скажіть, кому здається добирати до роботи, приміром, з Черемушок до центру, або навпаки? Набагато ж простіше заплатити чотири чи п'ять копійок і...

Але давайте почекаємо із висновками. Справа в тому, що згадані зручності, про які гадаємо, інколи не реальні. І як ми часто спостерігаємо, незважаючи на достатню кількість обслуговуючого автотранспорту, число пішоходів збільшується. Все частіше вони згадують оту бабуся, з народного фольклору, що тупала з мішком за плечима на базар. А коли якийсь проїжджий люб'язно запропонував їй місце на своєму возі, вона настільки ж люб'язно відповіла:

— Ні, дякую, дякую. Їд сам, бо я дуже поспішаю.

„Я ПОСПІШАЮ...“

Огляд листів з останньої пошти

Все це пригадалось у зв'язку з тим, що останнім часом до редакції почало надходити багато листів, в яких читачі скаржаться на роботу міського транспорту.

«Вийшла з дому набагато раніше звичайного, — пише Н. МИГУЛЬ з Кіровограда. Думаю, до початку робочого дня «спіджену» свої справи. Але трапилося так, що ще й запізнилась. Неприємність на роботі. Почала пояснювати, мало хто й вірить, що таке могло бути. Але і справді так, свідків є багато».

Далі автор детально описує, що їй більше, ніж 15 хвилин довелося чекати автобуса зразкового маршруту № 8. Людей за цей час збиралося багато. Коли ж нарешті, він під'їхав, сісти в нього не довелося: він був переповнений. Наступний — теж. Аж в третій пощастило «залізти».

«Нарешті», — полегшено зітхнули ми, співчуваючи автору, та читаємо далі: «...Водій, на жаль, нікуди не поспішає. То він некавалію протирає скло, потім нескінченно довго відмічає півтону біля диспетчерського пункту. На пшії зауваження сказав».

— Якщо не вигідно, ходіть пішки. Подібна ж ситуація і в листі М. Костенко. «Я буквально одного метра не добігла до зупинки, а водій автобуса з байдужою посмішкою зачинив двері перед самим носом. Мовляв, почекаєш», — пише вона.

Нарікання, треба сказати, справедливі. Тролейбусне управління і автобусний парк, перебуваючи на прогресивній безкондукторній і безкасовій метод обслуговування, одержали багато переваг. Скоротилися штат, водіям стало набагато легше. Аякже. Їм не треба тепер «наганяти» план. Раніше, було, не вистачало у кондукторській сумці кількох карбованців, во-

дні і старість набратися якнайбільше пасажирів. Тепер же водіям платять, за основному, за кількість виконаних рейсів. Тож і не дивно, чому часто-густо «перед носом зачиняють двері», або ж ганяють «порожняком» один за другим наперерей. Пасажир тепер для них став чимось другорядним!

УТАКОМУ ж становищі опинилися і світловоди. Ось що пише до редакції наш читач Н. ДУМБРАВА:

«Якщо ви закінчите роботу у вісімнадцятій годині, то додому не поспішайте. Бо з вісімнадцятої до дев'ятнадцятої у водіїв і кондукторів перерва. Не поспішайте сісти і в перший автобус, що з'явиться після годинного чекання: у нас не залишиться жодного гудзика, або навіть і годинного убора. Краще почекайте ще. Тоді підходить не один, а чотири автобуси. В якийсь із них вже сядете точно».

А цього листа не можна читати без хвилювання. Ного пише 84-річний дідусь С. А. Пакуль із села Олександрівського Олександрівського району. Він повідомляє, що кілька сіл на трасі Олександрія — Шевченкове тепер «позбавлені» можливості придбати собі найнеобхідніші продукти харчування із продовольчого магазину, оскільки маршрутний автобус перестав курсувати.

Читаючи ці та подібні листи з наріканнями на роботу автотранспорту громадського обслуговування, мимоволі пройнявшись почуттям доброї заздрості до пасажирів залізничного транспорту. Та, виявляється, і їм заздрити інколи немає чого. Про це говорить лист жителя села Богданівки Знам'янського району. «Якщо треба поїхати до міста, — пишуть вони, — то витрачаєш багато часу, аби сісти в автобус. В поїзді (Шевченкове — Знам'янка) теж не заспокоїшся. Не подумайте, що в ньому незручно їздити. Ні. Незручно виходити. Особливо на зупинці «Коханова», де немає платформ».

ЯК БАЧИМО, редакційна пошта, яку умовно можна назвати «пасажирською», говорить про те, що організації, яких це стосується, забули про найголовніше — про людину.

Пасажиром буває кожен з нас. Один — довше, інший — хітька хвилин. Але від того, як його обслуговують, залежить настрій, якщо хочете — продуктивність праці на робочому місці.

Доречно сказати й ще про таке. У роботі транспорту, справді, багато недоліків. Але транспортникам іноді теж треба поспівчувати. Бо шляхи, якими вони прокладають свої маршрути — далекі від ідеалу. Глибокі вибоїни, відсутність заїзних «карманів», не говорючи вже про додаткові труднощі, пов'язані з погодними умовами, станом електромережі, завдають чимало прикростей як водіям, так і пасажирам.

Тож частину претензій, висловлених і в листах, і в усних заявах заїзних читачів працівники Кіровоградського шляково-експлуатаційного управління повинні взяти на свій рахунок і належно на них зреагувати.

СЛАВЛЯЧИ ЧЕСТЬ РОБІТНИЧУ «МАСТЕРОК» НА СТОЛИЧНІЙ СЦЕНІ

І ось Євген Векслер та Яків Красновський створили сценарій нової композиції для агітбригади — «Робітничу часту». Натхненні словом поета, звитяжні акорди патріотичних пісень радянських композиторів — все про велич людини-творця, руки робочі.

Культарній клубу комбінату «Кіровоградвужбуд» успішно виступили на обласному огляді агітбригад, який проводила облпрофрада. «Мастерок» був удостоєний першої премії і здобув право участі в заключному турі агітбригад і агіттеатрів закладів культури профспілок республіки. Серед 25 кращих колективів України на сцені Жовтневого палацу культури демонстрували своє мистецтво і будівельники Кіровограда. Профспілкові митці, комсомольські і профспілкові працівники, мистецтвознавці, режисери, які входили до складу журі огляду, високо оцінили виконавську майстерність наших земляків. Жаркова оригінальність, яскрава композиція, тематична актуальність сценарію «Робітничу часту» постановки колективу «Мастерок» врівень з вже відомими агітколективами республіки (агітбригада «Вугільок» Ворошиловградської області, «Комсомольський світлячок» Львівської області, культурний Запоріжжя, Донецька).

Кіровоградці відзначені дипломами другого ступеня. Програмою агітбригади зацікавилось Центральне телебачення, і ми незабаром матимемо нагоду побачити фрагменти з виступів «Мастерок» на екранах своїх телевізорів.

М. ВІНЦЕВИЙ.

На фото: виступає «Мастерок». Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ДОВІДКОВИЙ ВІДДІЛ МК

«Я дуже хочу стати закріпником. І знаю, що в Кіровограді є училище, де можна набутися цю професію. Повідомте, будь ласка, мені його адресу, чи прийматимуть до цього училища з освітою за 8 класів, і чи дає воно середню освіту?»

Юлія КОЗЯР, с. Красносілька Олександрівського району.

Справа, Кіровоградське технічне училище № 4 готує робітників швейної

промисловості. Є там і група закріпників, але приймаються особи тільки із середньою освітою. Адреса училища: м. КІРОВОГРАД, вул. ГОГОЛЯ, 79, ТУ № 4.

«Де можна набутися спеціальності секретар-друкарки? — запитує редакцію Л. Палій з села В. Балка Вільшанського району.

Професію секретар-друкарки можна набутися на курсах машинистів, що діють при Кіровоградському гарнізонному клубі офіцерів. Навчання на них — платне (5 карбованців на місяць). Строк навчання — 10 місяців. Початок занять з 1 вересня. Прийом запису 1 липня. Адреса курсів: м. КІРОВОГРАД, вул. ШЕВЧЕНКА, 2, ГАРНИЗОННИЙ КЛУБ ОФІЦЕРІВ.

2 СУБОТА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.55 — Телефільм. «Три весни Леніна». (К). 11.00 — Інформаційна програма. До візиту тов. Л. І. Брежнєва на Кубу. (М). 12.35 — Кольорове телебачення. Митці столітньої України. (К). 13.05 — Календар «Маятнік». (Донецьк). 13.35 — Для дітей. «Між добрими людьми». Художній фільм. (К). 15.30 — «В ім'я миру». (К). 15.45 — Циркова програма «Арена». (Запоріжжя). 17.00 — Телефільм «Ріка та небо». (К). 17.30 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Прем'єра телевізійного документального фільму «Сценки». (Ленінград). 19.00 — «Вогні лірику». (М). 19.40 — Штраус «Циганський барон». Прем'єра спектаклю Празького муз. театру. (М). 21.00 — Програма «Час». До візиту тов. Л. І. Брежнєва на Кубу. (М). 22.00 — Чемпіонат Європи з фігурного катання. Жінки. Довільна програма. По закінченні — новини. (М).

3 НЕДІЛЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.30 — «Телевізійна школа механізатора». (К). 9.05 — Кольорове телебачення. «Ранкова гімнастика для дітей». (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 — «Служу Радянському Союзу». (М). 11.00 — Інформаційна програма. До візиту тов. Л. І. Брежнєва на Кубу. (М). 12.06 — Для школярів. Концерт. (М). 12.30 — «Сільська година». (М). 13.30 — «Музичний кіоск». (М). 14.00 — Чемпіонат Європи з швидкісного бігу на ковзанах серед жінок. (М). 14.25 — Кольорове телебачення. «Два капітани». Художній фільм. (М). 16.00 — «Міжнародна панорама». (М). 16.30 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 17.00 — Кольорове телебачення. Чемпіонат Європи з фігурного катання. Показові виступи. (М). 19.30 — «За нашими проханнями». Музична програма. (М). 20.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кінополювання». (М). 21.00 — Програма «Час». До візиту тов. Л. І. Брежнєва на Кубу. (М). 22.00 — Кольорове телебачення. Прем'єра телевізійного музичного фільму «Дмитро Шостакович — п'ята симфонія». (М). По закінченні — міжнародний турнір з вільної боротьби. (М). 23.30 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.00 — Телефільм «Свідчити комісар». (К). 9.35 — Ранкова гімнастика. (К). 9.50 — Документальний фільм «Земля у океанах». (К). 11.00 — Інформаційна програма. До візиту тов. Л. І. Брежнєва на Кубу. (М). 12.30 — Музичний фільм «Співає К. Огнєвський». (К). 13.30 — Для школярів. «Кім бути?» (К). 14.15 — «Звернення партії — програма дій». (Дніпропетровськ). 14.45 — Л. Устинов. «Недоторкана». Виставка-казка. (Львів). 16.15 — «Сім'я». (Донецьк). 17.15 — Документальний фільм. (К). 18.00 — «Актори і ролі». (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — «Екран молодих». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!» (К). 21.00 — Програма «Час». До візиту тов. Л. І. Брежнєва на Кубу. (М). По закінченні — художній фільм «Ташкент — місто хліба». Вечірні новини.

4 ПОНЕДІЛОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 7.30 — Програма передачі. (М). 7.35 — Концерт. (М). 8.00 — Інформаційна програма. (М). 9.30 — «Очевидне — неможливе». (М). 11.00 — Інформаційна програма. (М). 11.35 — «Шкільний екран». Фізика для чинів 6-х класів. (К). 12.00 — «Школа передового досвіду». (К). 12.30 — Для дітей. О. Черняк. «Кіт-гусляр». Вистава. (Анко-лаїв). 13.15 — Телевісті. (К). 13.15 — Кольорове телебачення. Кінопрограма Свєдловоїської кіностудії. (М). 15.55 — «Музей-квартира». О. С. Пушкіна. (М). 16.40 — «Мамині школярі». (М). 17.10 — Диспут старшокласників. (М). 18.00 — «День за днем». Інформаційний випуск. (Кіровоград). 18.15 — Телефільм. (Кіровоград). 18.30 — «Екран запрошує». (Кіровоград). 19.00 — «Концерт вальс». (М). 19.20 — Прем'єра телевізійного спектаклю П. Солодаря. «Дві години в сніг Дугалових». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 22.05 — Кольорове телебачення. «Все про балет». (М). По закінченні — спортивний щоденник. Новини. (М).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Всім, хто хоче стати комсомольським кореспондентом

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Редакція газети «Молодий комунар» і обласне відділення Спілки журналістів УРСР оголошують прийом на однорічний факультет комсомольських кореспондентів Кіровоградського міського університету робітників і юнкорів.

Заняття на факультеті проводяться двічі на місяць у вечірній час. Перед слухачами з лекціями про газетні жанри, журналістську майстерність, з доповідями на загальнополітичні теми виступатимуть журналісти Кіровограда і Києва, партійні і комсомольські працівники, спеціалісти різних галузей знань. Майбутні комкори проходять виробничу практику у відділах редакції газети «Молодий комунар».

Навчання на факультеті привірюються до занять у системі комсомольської політичної освіти. Після закінчення випускники факультету отримають свідоцтво.

На факультет комсомольських кореспон-

дентів приймаються юнаки і дівчата у віці від 16 до 28 років, рекомендовані комітетами ЛКСМУ підприємств, установ, учбових закладів або багатотиражними, районними газетами.

Заяву про прийом і рекомендацію надсилати на адресу: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, редакція газети «Молодий комунар», з позначкою на конверті: «До приймальної комісії».

Перше заняття — 15 лютого.

Наша адреса і телефони

216030. ГСП, Кіровоград-30, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патрістичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глянки, 2.